

på, og jeg forstår, at det synes fru Inge-Lene Ebdrup i virkeligheden også, fordi hun nu vil gå ind i nogle forhandlinger.

Jeg vil bare spørge: Har den tidligere regering ikke utallige gange forsøgt sådanne forhandlinger med de private udlejere? Og ved fru Inge-Lene Ebdrup, hvad der kom ud af de forhandlinger? Gav de noget resultat?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Først må jeg sige, at de nye forslag til anvisningsregler fra kommunalt hold, som ligger i regeringens ghettooplæg, er noget ganske nyt. Nu kan kommunerne nemlig selv tiltage sig retten frem for at skulle forhandle sig til den, og på den måde styrker vi kommunernes muligheder for virkelig at gøre en indsats på det boligsociale område. Det er også noget nyt, at vi opfordrer kommunerne til at øge deres anvisning til de attraktive almene boliger, så vi også her kan få blandet beboersammensætningen, og det ikke kun er velfungerende familier, der bor i de områder, men at vi generelt set får en blandet sammensætning.

Nu kan jeg se, at min tid er brugt op, så jeg må svare en gang til.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Ordføreren kan godt fortsætte et øjeblik endnu.

Inge-Lene Ebdrup (V):

Angående det forslag, vi har her, og de forhandlinger, der har været ført af den tidligere regering, vil jeg sige, at i dag er der jo ikke anvisningsret til det private byggeri, og det, vi lægger op til, er jo også noget ganske andet. Det er, at man i forbindelse med konkret støtte kan pålægges en anvisningspligt, så man kender konsekvenserne og kender de begrænsninger – hvis man kan kalde dem det – der er lagt ind fra kommunal side, inden man opfører byggeriet, og kender konsekvenserne af de økonomiske tiltag, man gør.

Kl. 20.25

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så går vi over i ordførerrækken. Værsgo til fru Lissa Mathiasen.

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt starte med på Socialdemokratiets vegne at sige tak til Enhedslisten for forslaget, ikke mindst på baggrund af den, synes jeg, me-

get interessante analyse, som vi har set for ganske nylig i Ugebrevet A4. Man kan sige, at den i den grad begrundet nødvendigheden af, at der tages nogle skridt, som er videre, bredere og langt mere konsekvente end tidligere.

Nu er det jo ikke første gang, vi diskuterer forslag af denne karakter. Vi har diskuteret dem ganske mange gange, og jeg har fornemmelsen af, at hvis jeg ikke har lyttet helt forkert til det, der allerede er sagt, bliver det heller ikke sidste gang, vi kommer til at diskutere dem. Med forslaget får vi ikke løst problemerne, for der er ikke flertal for det, men der er virkelig et behov for at løse problemerne.

Ugebrevet A4 har lavet en meget grundig analyse af, hvordan det egentlig er gået gennem årene, og hvordan udviklingen tegner sig. Hvis man kigger på analysen, er det faktisk meget skræmmende at se – og man kan i øvrigt undre sig lidt over, at regeringen overhovedet ikke vil forholde sig til de spørgsmål, der bliver stillet – at det må konstateres, at gennem de sidste 20 år er der sket nogle meget store forandringer af beboersammensætningen i den private sektor kontra den almene sektor, også når det gælder socialt svagt stillede mennesker.

Regeringens eget udspil til løsning af problemer med ghettodannelse er et meget tydeligt eksempel på, at den heller ikke her vil forholde sig til virkeligheden. Hvis vi kigger lidt på, hvad der er sket, og sammenholder det med analysen i A4, kan vi se, at for 20 år siden var 15-20 pct. af beboerne i det private etagebyggeri socialt svage, men de er stort set væk nu, og det vil sige, at de er blevet inkorporeret i den almene sektor. På den baggrund siger det jo sig selv, at til trods for, at regeringen forsøger at lukke øjnene for det, er det en langt større problemstilling, som skal løses i den almene sektor set i forhold til, hvad man reelt kan gøre.

Vi har mange gange sagt, at vi gerne så, at man kunne tale sig til rette med udlejerne, men når det gælder private udlejere, har vi ikke kunnet finde en løsning. Jeg tror, der er nogle her i salen, der kan erindre, at diverse boligministre har sagt, at vi er undervejs, og om end det går langsomt, tyder noget på, at der er en optøning på vej. Men vi må konstatere, at det skridt fik vi aldrig udlejerne til at tage.

Vi har også måttet konstatere, at det skridt, man derefter prøvede, nemlig at betale udlejerne for at acceptere at afgive en del af deres anvisningsret, heller ikke har virket. Derfor kan man godt undre sig over, at regeringen i sin ind-